

2013 210

การอ่านเพื่อ พัฒนาปัญญา

อุภาวรรณ นามhirัญ

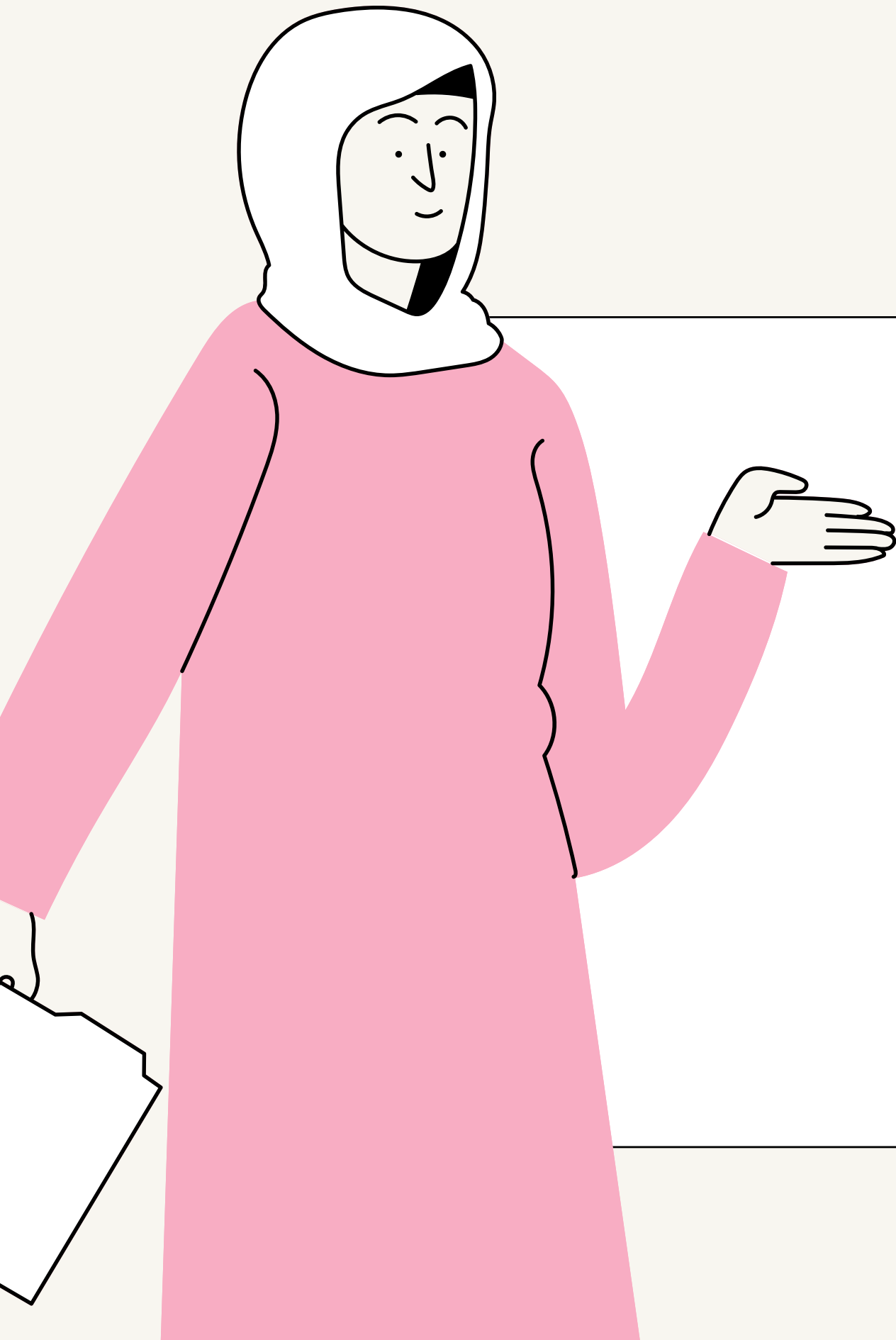

สัปดาห์ที่ 4
การอ่านเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์
(Reading for Experience)

วัตถุประสงค์ (เมื่อจบบทเรียน ผู้เรียนจะสามารถ)

LL04.1 วิเคราะห์การนำเสนอประสบการณ์ของผู้เขียนในงานเขียนได้

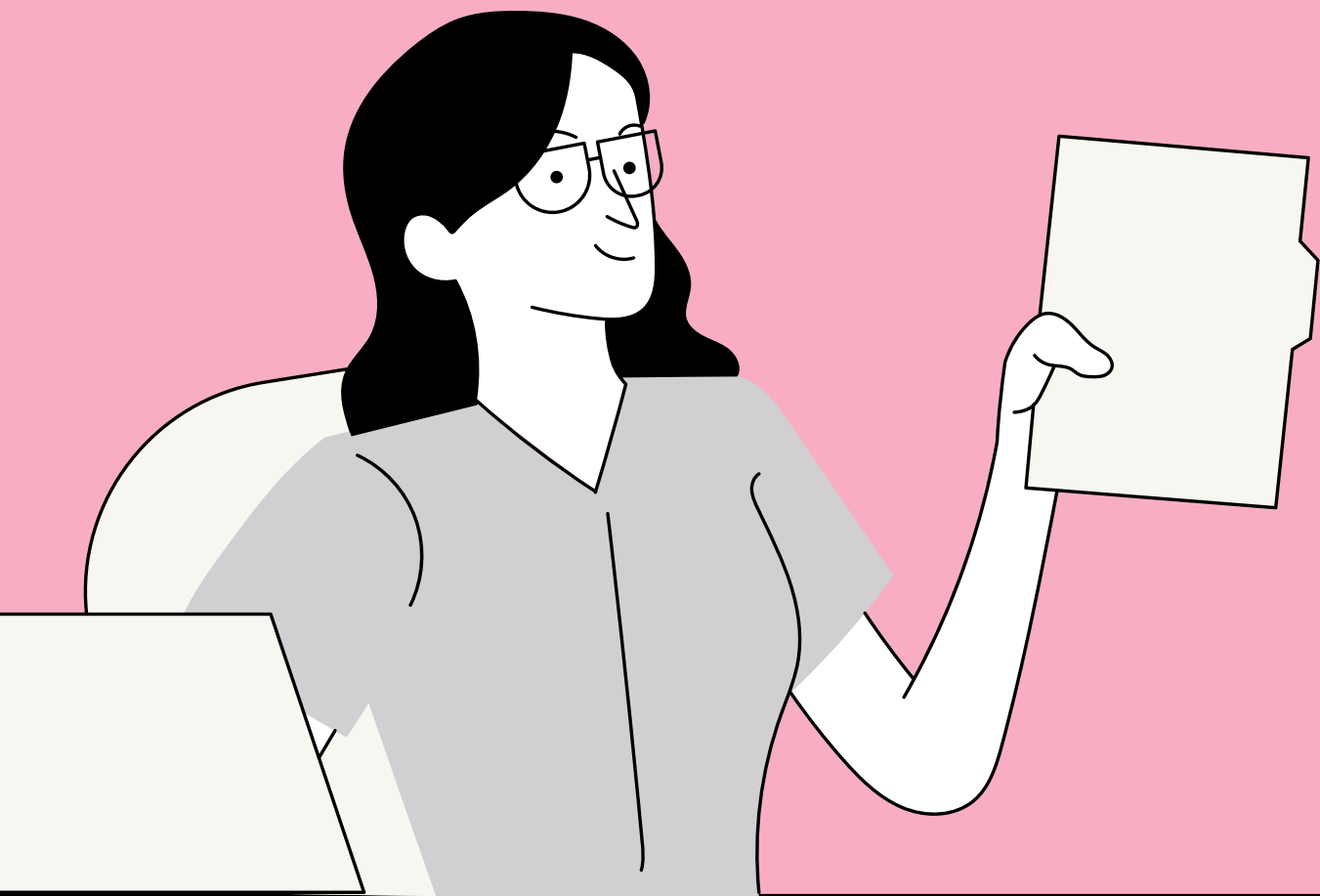
LL04.2 เชื่อมโยงประสบการณ์ในบทอ่านเข้ากับประสบการณ์ของตนเองได้ (เชื่อมโยง CLO 3)

ทำไมเราต้องอ่านประสบการณ์ของคนอื่น

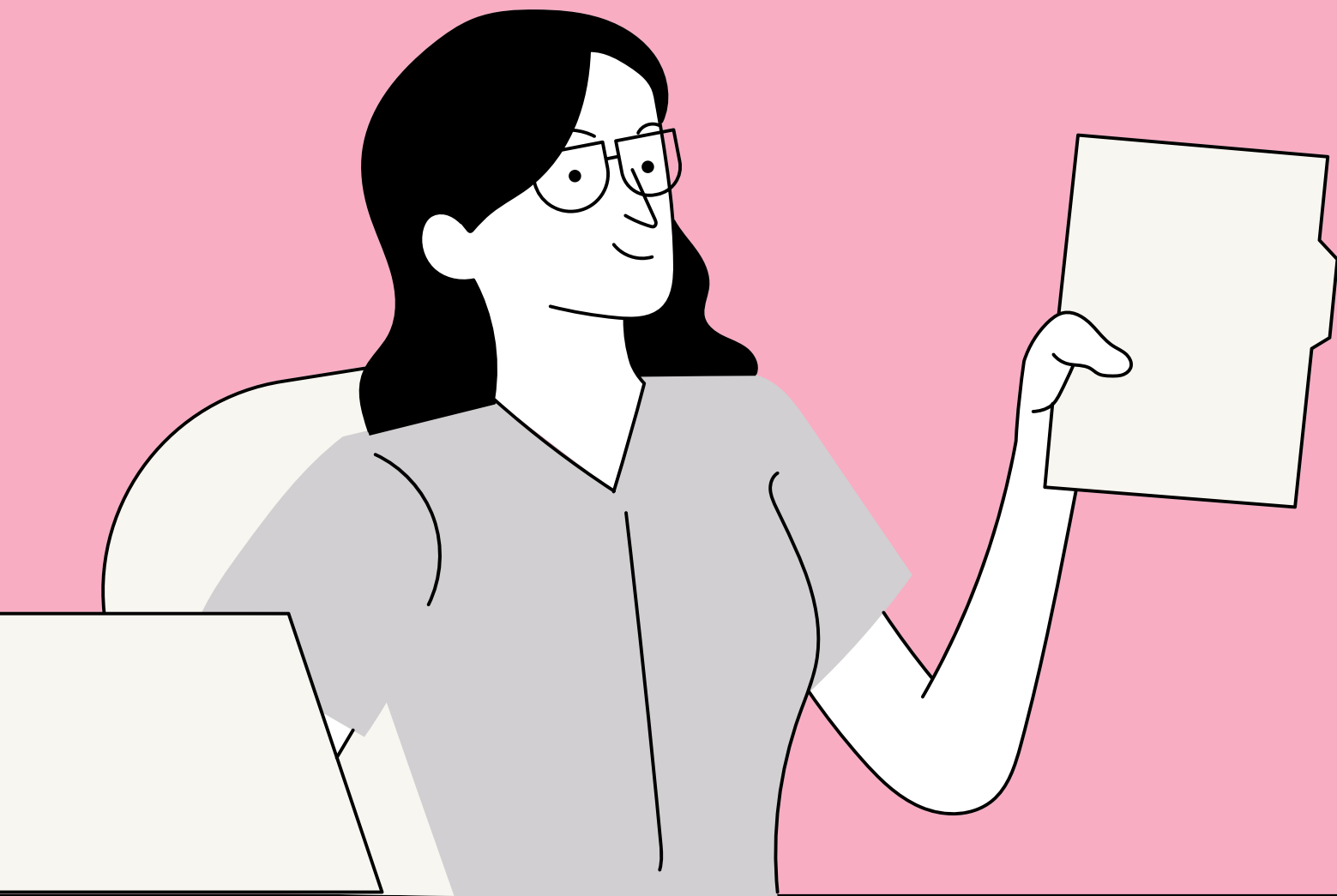

ทำไมเราต้องอ่านประสบการณ์ของคนอื่น

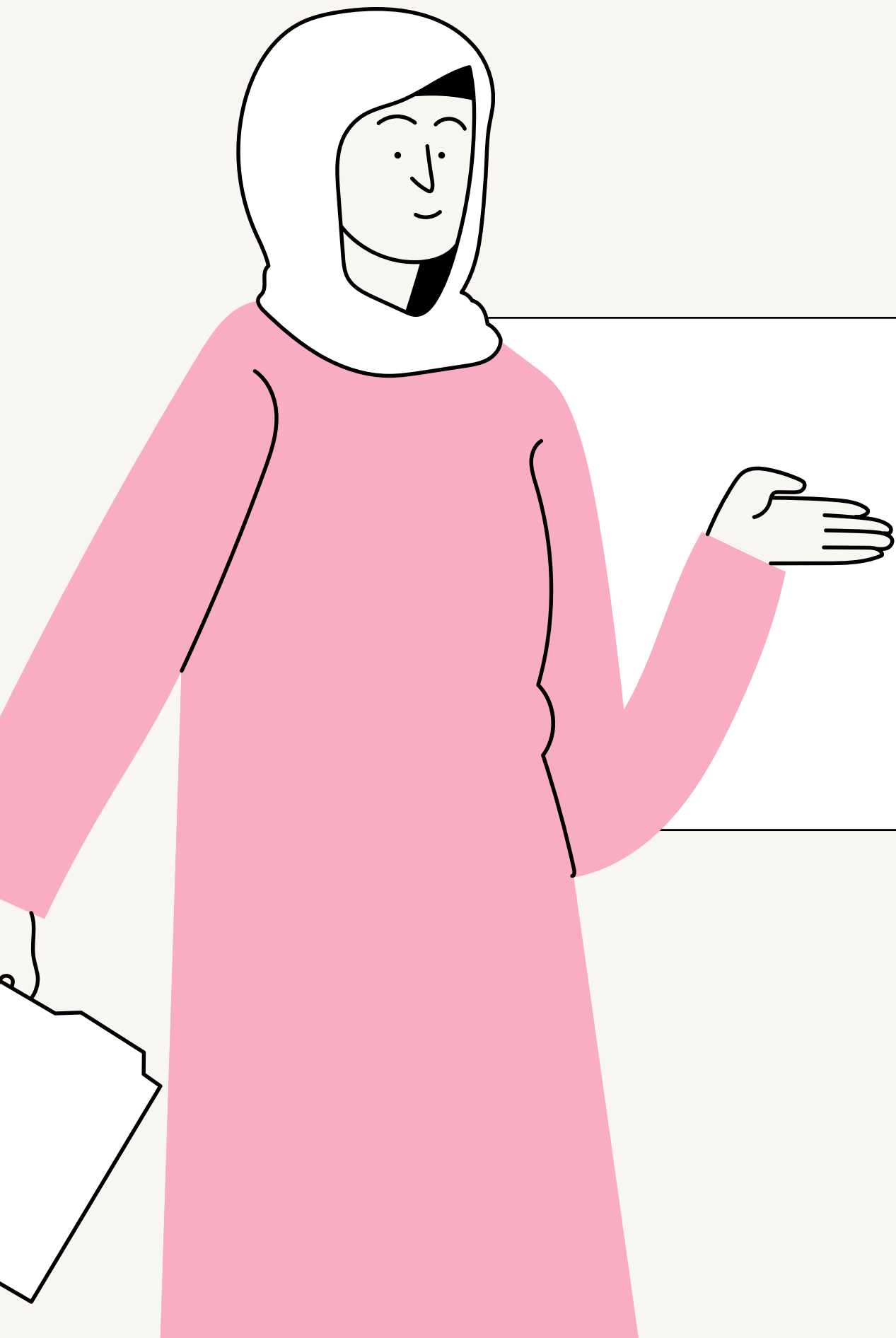

- “ชีวิตหนึ่งของเราสั้นเกินกว่าจะได้เรียนรู้ทุกสิ่งด้วยตัวเอง”
- การอ่าน (Reading) = การ “**ยืม**” ชีวิตของผู้อื่นมาสัมผัส
- คือการก้าวเข้าไปในรองเท้าของคนอื่นเพื่อมองโลกผ่านสายตาของเขา
- คือการได้ “**บทเรียน**” โดยไม่ต้อง “เจ็บปวด” เอง

ประเภทของเรื่องเล่า

1. ชีวประวัติ (Biography)
2. อัตชีวประวัติ (Autobiography)
3. บันทึกความทรงจำ (Memoir)

1. ชีวประวัติ (Biography)

1. ชีวประวัติ (Biography)

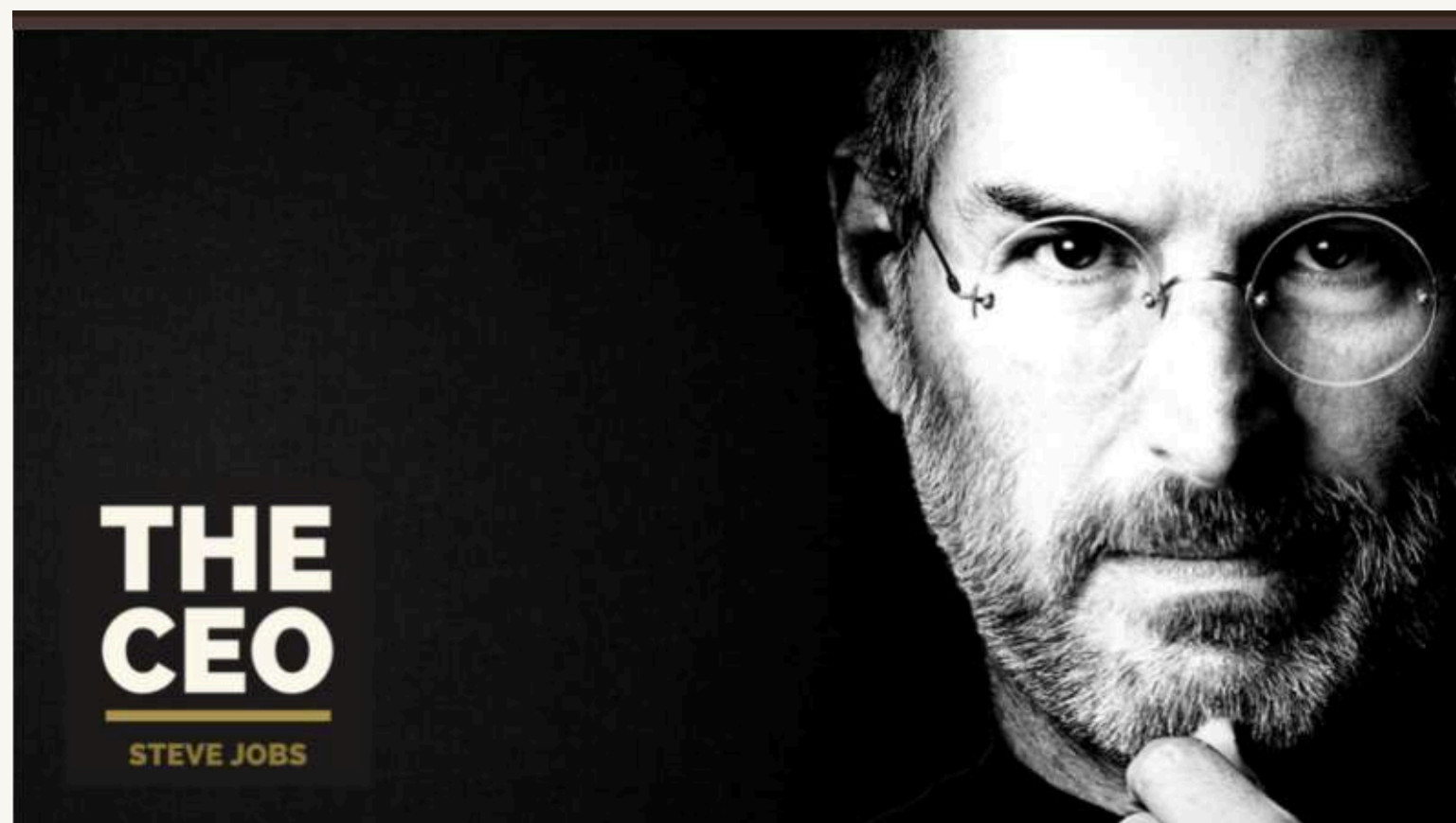
คืออะไร เรื่องราวชีวิตของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่เขียนโดย **ผู้อื่น**

มุมมอง มักเขียนในมุมมองบุคคลที่ 3 (เขา, เธอ, ท่าน)

จุดเน้น เน้นข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์ตลอดทั้งชีวิตของบุคคลนั้น (ตั้งแต่เกิดจนตาย หรือจนถึงปัจจุบัน) โดยมุ่งให้ข้อมูลและความถูกต้องทางประวัติศาสตร์

ตัวอย่าง Steve Jobs

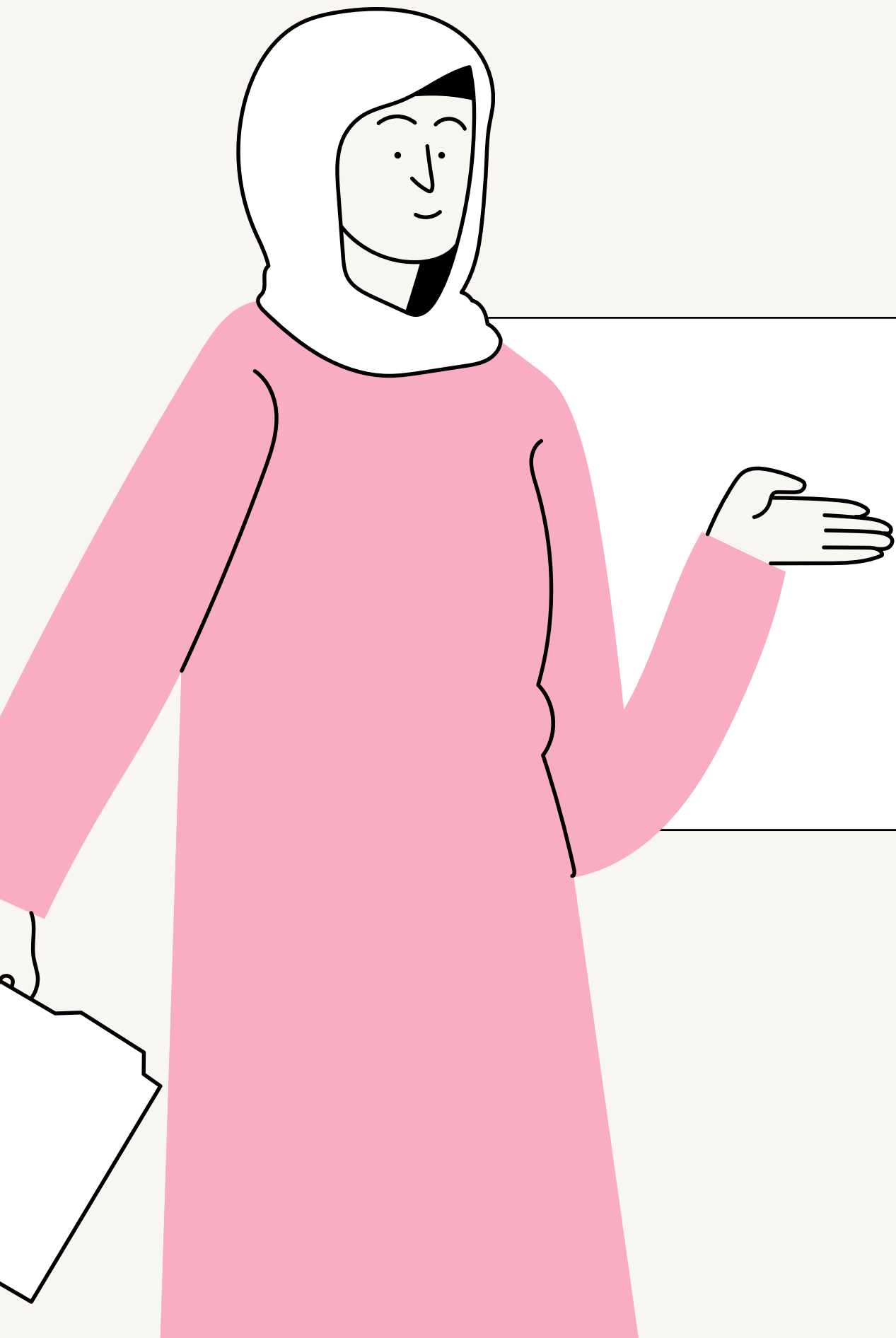

THE CEO STORY

ประวัติ Steve Jobs ผู้ก่อตั้ง Apple พอมดแห่งวงการไอที ที่
พลิกโฉมเทคโนโลยีโลกนี้ไปตลอดกาล

Steve Jobs ผู้นำทศวรรษ 21 อัจฉริยะผู้พลิกโลกแห่งวงการไอที เป็นผู้นำธุรกิจและนักประดิษฐ์ชาวอเมริกัน สร้างนวัตกรรมใหม่ๆ ด้วยความคิดสร้างสรรค์ชั้นเลิศ ผู้คิดค้นคอมพิวเตอร์ Mac และเป็นสุดยอด CEO ผู้บุกเบิก Apple ผู้สร้างสรรค์ iPhone, iPad, iPod แม้ว่าในวันนี้เขาจะจากโลกนี้ไปแล้ว แต่สิ่งที่เขาสร้างเอาไว้ยังคงอยู่ และเปลี่ยนแปลงโลกของไอทีไปตลอดกาล

Steve Paul Jobs เกิดเมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ ปี 1955 ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เมืองซานฟรานซิสโก รัฐแคลิฟอร์เนีย ชีวิตเขาไม่ได้สวยงามตั้งแต่แรก พ่อแม่ได้ทิ้งเขาไปตั้งแต่เกิด เพราะในตอนที่เขาคลอดมานั้น Joanne Carole Schieble ผู้เป็นแม่ ยังเป็นแค่นักศึกษา และพ่อของเขา Abdulfattah Jandali นักศึกษาหนุ่มชาวซีเรีย ที่เข้ามาเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ด้วยวัยที่ยังไม่พร้อมที่จะมีครอบครัว แม่ของเขาจึงพา Steve ไปอยู่กับพ่อแม่บุญธรรมอย่าง Paul และ Calara Jobs

2. อัตชีวประวัติ (Autobiography)

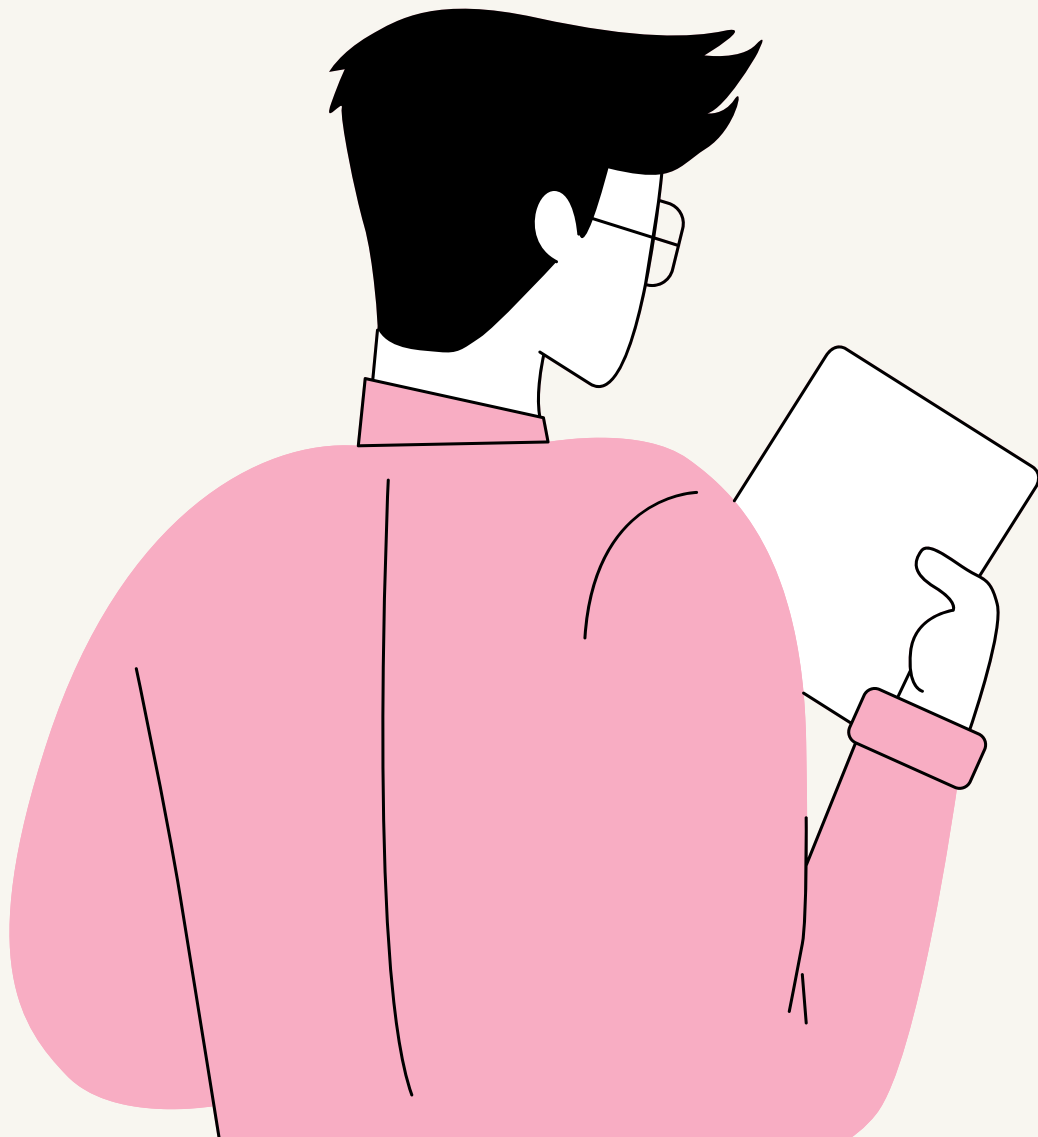
2. อัตชีวประวัติ (Autobiography)

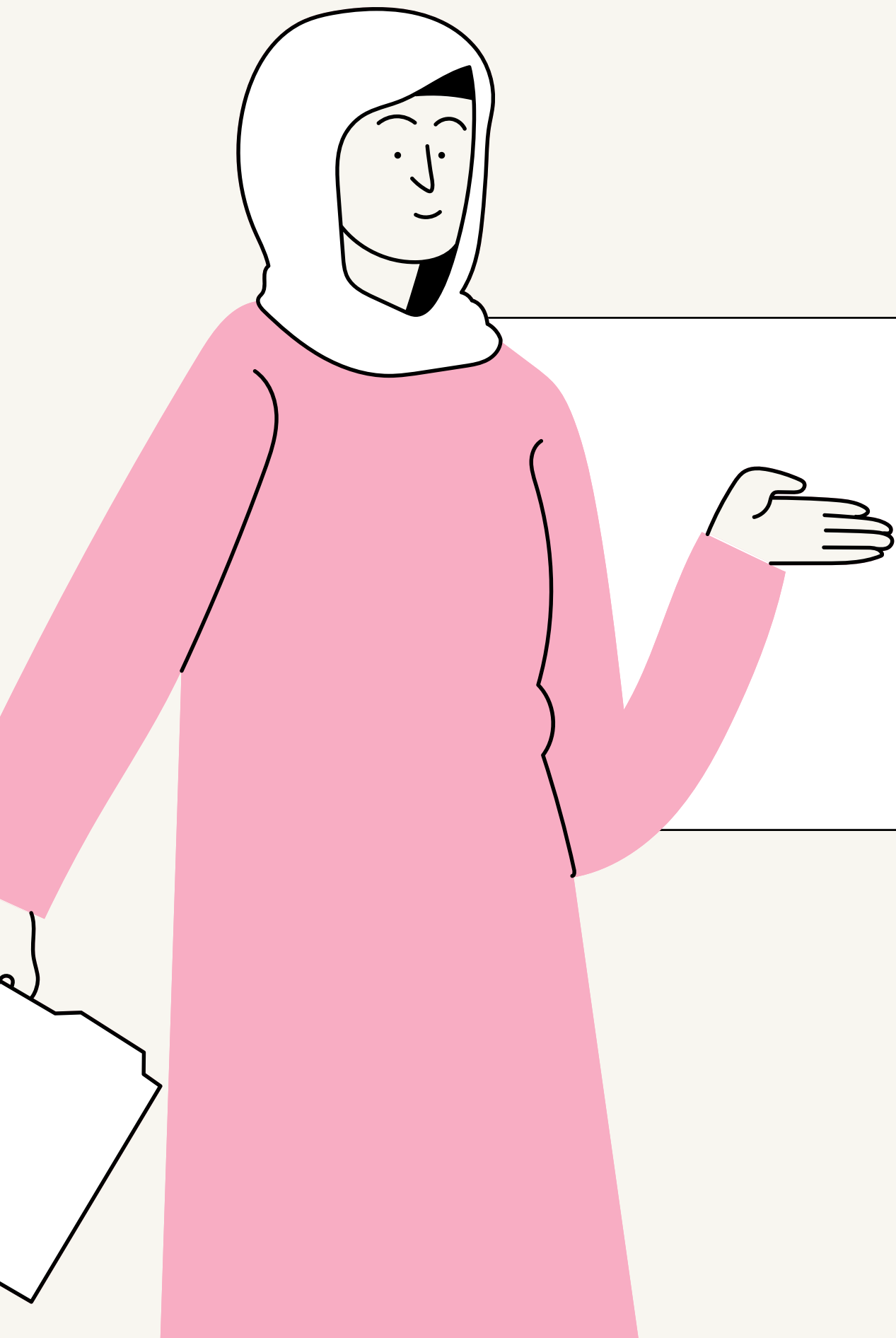
คืออะไร เรื่องราวชีวิตของผู้เขียน ที่เขียนโดย **ตัวผู้เขียนเอง**

มุมมอง เขียนในมุมมองบุคคลที่ 1 (ฉัน, ข้าพเจ้า, ผม)

จุดเน้น ครอบคลุมเรื่องราว **ตลอดทั้งชีวิต** ของผู้เขียน มักเล่าตามลำดับเวลา (Chronological) เน้นเหตุการณ์สำคัญและข้อเท็จจริงในชีวิต

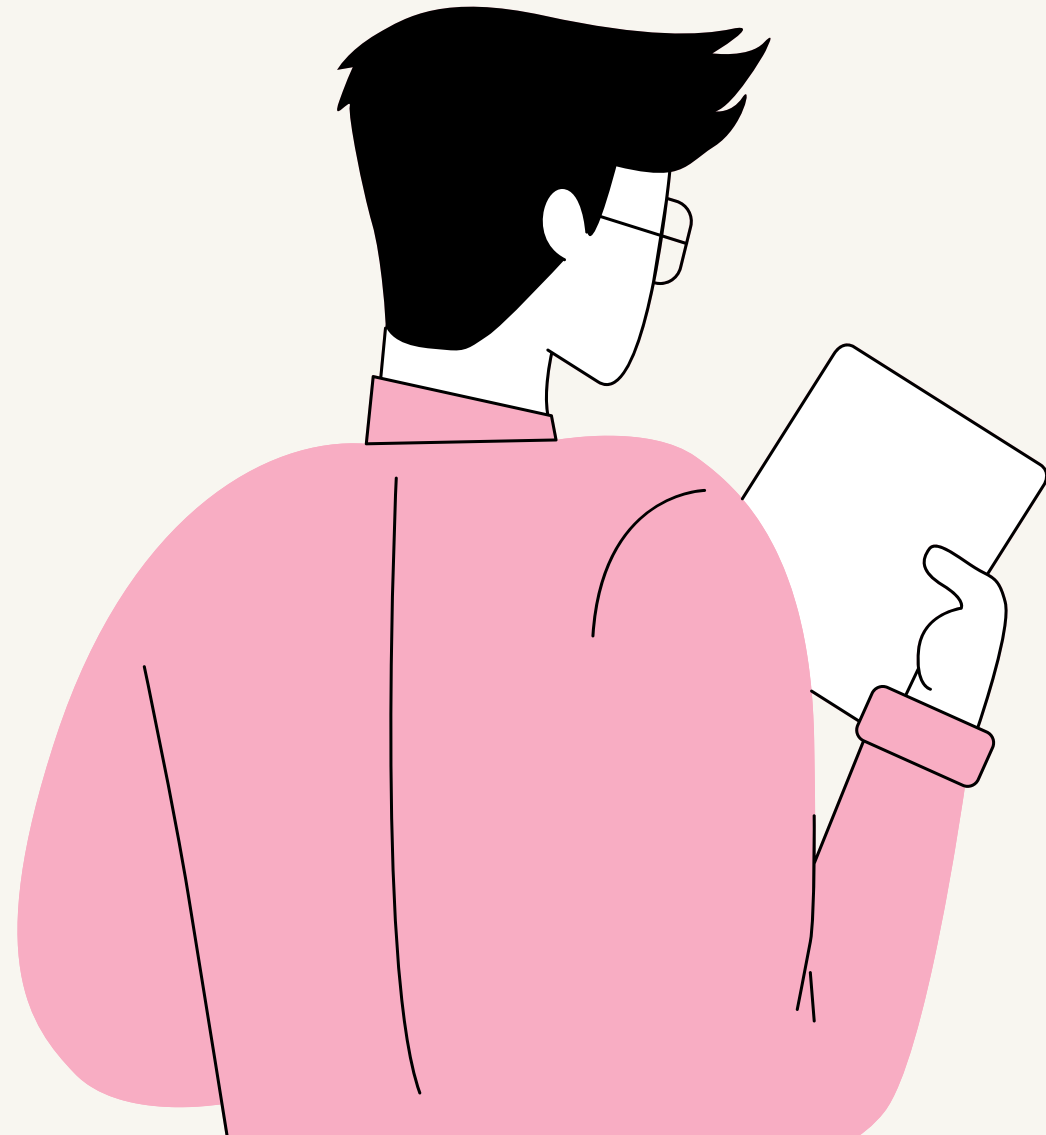
ตัวอย่าง อัตชีวประวัติของมหาตมา คานธี

3. บันทึกความทรงจำ (Memoir)

3. บันทึกความทรงจำ (Memoir)

คืออะไร เรื่องราวที่เขียนโดย ตัวผู้เขียนเอง (เหมือน Autobiography)

มุมมอง เขียนในมุมมองบุคคลที่ 1 (ฉัน, ข้าพเจ้า, ผม)

จุดเน้น (ข้อแตกต่างสำคัญ): Memoir ไม่ได้เล่าเรื่อง "ทั้งชีวิต" แต่จะเน้นไปที่ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง

เหตุการณ์เฉพาะ หรือ ธีม (Theme) บางอย่าง ในชีวิต

หัวใจของ Memoir ไม่ได้เน้นแค่ "ข้อเท็จจริง" ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เน้น "ความจริงเชิงอารมณ์" (Emotional Truth) และ การสะท้อนคิด (Reflection) ว่าผู้เขียนรู้สึกอย่างไร และเรียนรู้อะไรจากเหตุการณ์นั้น

ตัวอย่าง เกิดวังปารุสก์ (เป็นทั้งอัตชีวประวัติและมีคุณลักษณะของ Memoir ที่เน้นช่วงเวลาสำคัญ)

ตารางเปรียบเทียบ

คุณสมบัติ	ชีวประวัติ	อัตชีวประวัติ	บันทึกความทรงจำ
ผู้เขียน	บุคคลอื่น	ตัวเอง	ตัวเอง
มุมมองการเล่า	บุคคลที่ 3	บุคคลที่ 1	บุคคลที่ 1
ขอบเขตเนื้อหา	ตลอดทั้งชีวิต	ตลอดทั้งชีวิต (มักเรียงตามเวลา)	ช่วงเวลา ชิม หรือเหตุการณ์เฉพาะ
จุดเน้นหลัก	ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์	ข้อเท็จจริง และเหตุการณ์สำคัญ	ความรู้สึก บทเรียน และการสะท้อนคิด
คำถามหลัก	“เกิดอะไรขึ้นในชีวิตของเขา/เธอ”	“เกิดอะไรขึ้นในชีวิตของฉัน”	“เหตุการณ์นี้มีความหมายต่อฉันอย่างไร”

พลังของการเล่าเรื่อง (The Power of Storytelling)

พลังของการเล่าเรื่อง

ทำไมเรื่องเล่าประสบการณ์จึงทรง
พลังและช่วย “พัฒนาปัญญา”

พลังของการเล่าเรื่อง

1. สร้างการเชื่อมต่อทางอารมณ์
2. เป็นสะพานเชื่อมความรู้
3. กระตุ้นการทำงานของสมองที่หลากหลาย
4. การเรียนรู้ผ่านตัวแทน

1. สร้างการเชื่อมต่อทางอารมณ์

ทำให้เกิดความ “เข้าใจ” และ
“เอาใจเขามาใส่ใจใจ”

2. เป็นสะพานเชื่อมความรู้

เชื่อม “สิ่งที่เราไม่เคยเจอ”
(ประสบการณ์ผู้เขียน) เข้ากับ
“สิ่งที่เรามี” (ประสบการณ์เดิม)

3. กระตุ้นการทำงานของสมองที่หลากหลาย

การอ่านเรื่องเล่าบังคับให้เราต้องปะติด
ปะต่อเหตุการณ์ ตีความน้ำเสียงของ
ผู้เขียน และคาดเดาสิ่งที่จะเกิดขึ้น
กระบวนการนี้ซับซ้อนกว่าการอ่านตำรา
และช่วยฝึกฝน **การคิดเชิงวิพากษ์**

4. การเรียนรู้ผ่านตัวแทน

การอ่านประสบการณ์ของผู้อื่น ช่วยให้
เราได้ "**บทเรียน**" โดยไม่ต้อง "เจ็บปวด"
เอง เราสามารถเรียนรู้จากความผิดพลาด
ของคนอื่น หรือได้แรงบันดาลใจ
จากความสำเร็จของพวกเขา นี่คือการ
เพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิตทางลัดที่มี
ประสิทธิภาพที่สุด

กระบวนการอ่านเพื่อสะท้อนคิด

กระบวนการอ่านเพื่อสะท้อนคิด

- ขั้นที่ 1 วิเคราะห์ผู้เขียน (เขาเรียนรู้อะไร)
- ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ผู้อ่าน (เราเรียนรู้อะไร)
- ขั้นที่ 3 เชื่อมโยงสู่โลก (เชื่อมโยงกับชีวิต/สังคมอย่างไร)

สรุปประเด็นสำคัญจากบทสัมภาษณ์ Common Room
ประเด็นหลักของบทสัมภาษณ์นี้คือ การปะทะกันอย่างรุนแรงระหว่าง “ภาพฝัน” กับ
“ความจริง” ของการทำธุรกิจ โดยเฉพาะการทำธุรกิจในบ้านเกิด

1. ความฝัน การสร้าง “พื้นที่” ไม่ใช่แค่ “ร้านกาแฟ”

คุณศศิไม่ได้ตั้งใจกลับไปเปิดร้านกาแฟเพื่อ “ชงกาแฟขาย” เท่านั้น แต่เธอตั้งใจสร้าง Common Room ให้เป็น “พื้นที่สร้างสรรค์” (Creative Space) และ “ชุมชน” (Community) สำหรับคนรุ่นใหม่ในจันทบุรี ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอโหยหาและคุ้นเคยจากชีวิตการทำงานสายสร้างสรรค์ในกรุงเทพฯ

2. ความจริง (ที่เจ็บปวด) “ความฝัน” กับ “ธุรกิจ” คือคนละเรื่อง นี่คือนาที “ไปไม่รอด”

- แบบจำลองธุรกิจ (Business Model) ไม่ตอบโจทย์ สิ่งที่คุณศศิอยากทำ (เช่น จัดเวิร์กช็อป, สร้างชุมชน, ทำงานศิลปะ) เป็นกิจกรรมที่ “ทำเงินยาก” และต้องใช้พลังงานสูง แต่สิ่งที่ “ทำเงินได้” (เช่น การขายกาแฟ-อาหาร) กลับเป็นสิ่งที่คุณศศิไม่ได้ถนัดที่สุด และต้องใช้แรงงานมหาศาลในการจัดการ
- ต้นทุนที่มองไม่เห็น (Hidden Cost) เธอต้องทำทุกอย่างด้วยตัวเอง ตั้งแต่การเป็นบาร์ิสต้า, แม่ครัว, คนล้างจาน, นักการตลาด ไปจนถึงคนซ่อมของ จาก “กราฟิกดีไซเนอร์” ที่ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ เธอกลายเป็น “เจ้าของธุรกิจขนาดเล็ก” ที่ต้องทำงานใช้แรงงานตลอดเวลา
- ตลาดที่ไม่พร้อม (Market Mismatch) ความต้องการ “พื้นที่สร้างสรรค์” ในแบบที่เธอจินตนาการ อาจยังไม่ตรงกับความต้องการของตลาดส่วนใหญ่ในพื้นที่ ณ เวลานั้น ทำให้กลุ่มเป้าหมายมีขนาดเล็กเกินไปที่จะพยุงธุรกิจไว้ได้

สรุปประเด็นสำคัญจากบทสัมภาษณ์ Common Room
ประเด็นหลักของบทสัมภาษณ์นี้คือ การปะทะกันอย่างรุนแรงระหว่าง “ภาพฝัน” กับ
“ความจริง” ของการทำธุรกิจ โดยเฉพาะการทำธุรกิจในบ้านเกิด

3. ต้นทุนส่วนตัว ภาวะหมดไฟ (Burnout)

ผลลัพธ์ที่หนักหน่วงที่สุดคือ การสูญเสียตัวตน เธอเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ การต้องตื่นมาทำในสิ่งที่ไม่ใช่ “ความสุข” ที่แท้จริง (แต่เป็นสิ่งที่ “ต้องทำ” เพื่อให้ร้านรอด) ทำให้เธอหมดไฟ และค้นพบว่าการทำงานในเมืองใหญ่ที่เธอหนีมา อาจจะยัง “ง่ายกว่า” การเป็นเจ้าของธุรกิจเองเสียอีก

4. บทสรุป “ความล้มเหลว” คือ “บทเรียน” ที่ชัดเจน

หัวใจของบทความนี้คือการที่คุณศศิกล้ายอมรับว่า “ไปไม่รอด” และเลือกที่จะ “หยุด” แทนที่จะฝืนต่อ

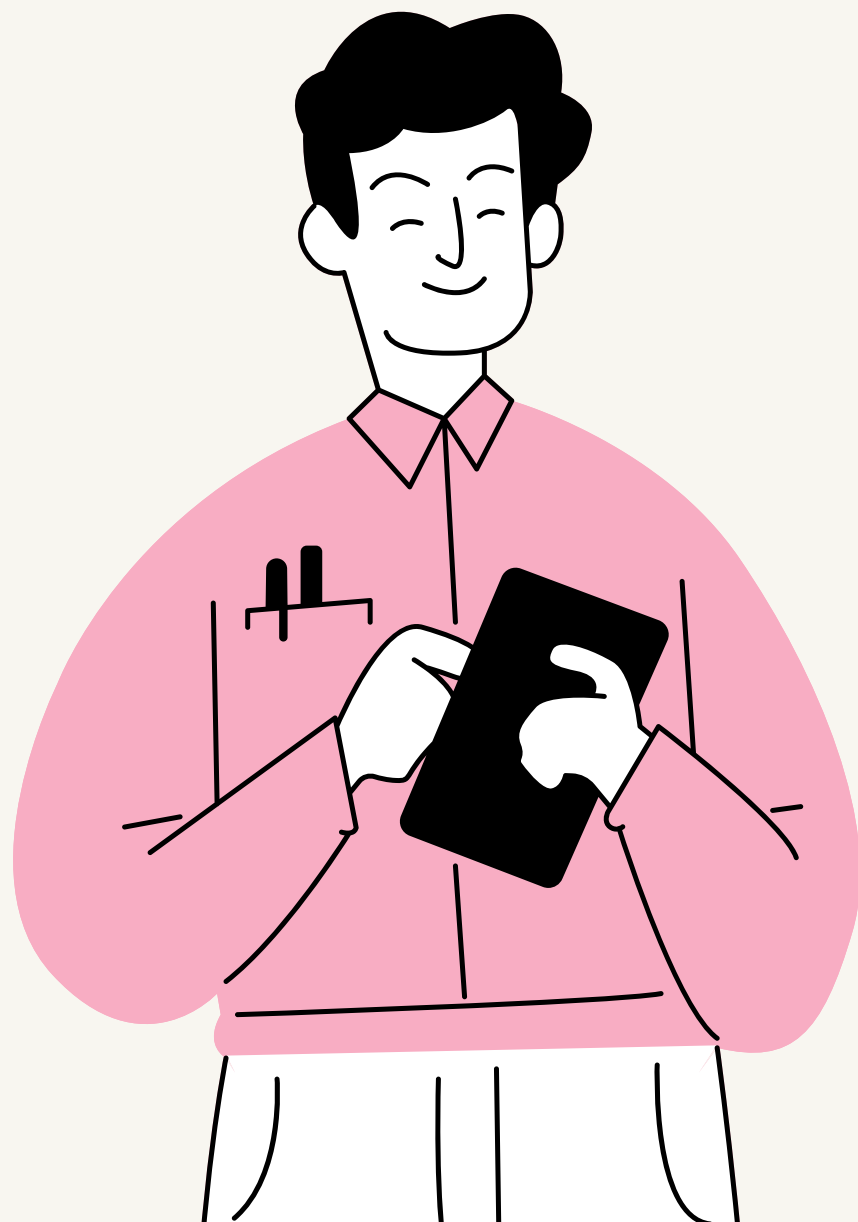
บทความนี้จึงเป็นอุทาหรณ์สำคัญสำหรับคนเมืองที่ฝันอยากกลับบ้านไปมี “Slow Life” โดยชี้ให้เห็นว่า การเปิดร้านกาแฟ (หรือธุรกิจใดๆ) ไม่ใช่แค่เรื่องของ “ความชอบ” หรือ “บรรยากาศดี ๆ” แต่เป็นเรื่องของ “การบริหารธุรกิจ” ที่หนักหน่วง ซึ่งต้องอาศัยทักษะการจัดการ, ความเข้าใจตลาด, และแบบจำลองธุรกิจที่แข็งแกร่งจริงๆ การ “ล้มเหลว” ของ Common Room จึงไม่ใช่เรื่องน่าอาย แต่เป็นบทเรียนราคาแพงที่ช่วยให้คุณศศิ (และผู้อ่าน) ได้เข้าใจตัวเองอย่างถ่องแท้ว่า “ความสุขที่แท้จริง” ของเรานั้นเป็นอย่างไร

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์ผู้เขียน (เขาเรียนรู้อะไร)

หัวข้อ ผู้เขียน/ผู้ถูกสัมภาษณ์ เรียนรู้อะไร

เทคนิคการค้นหา

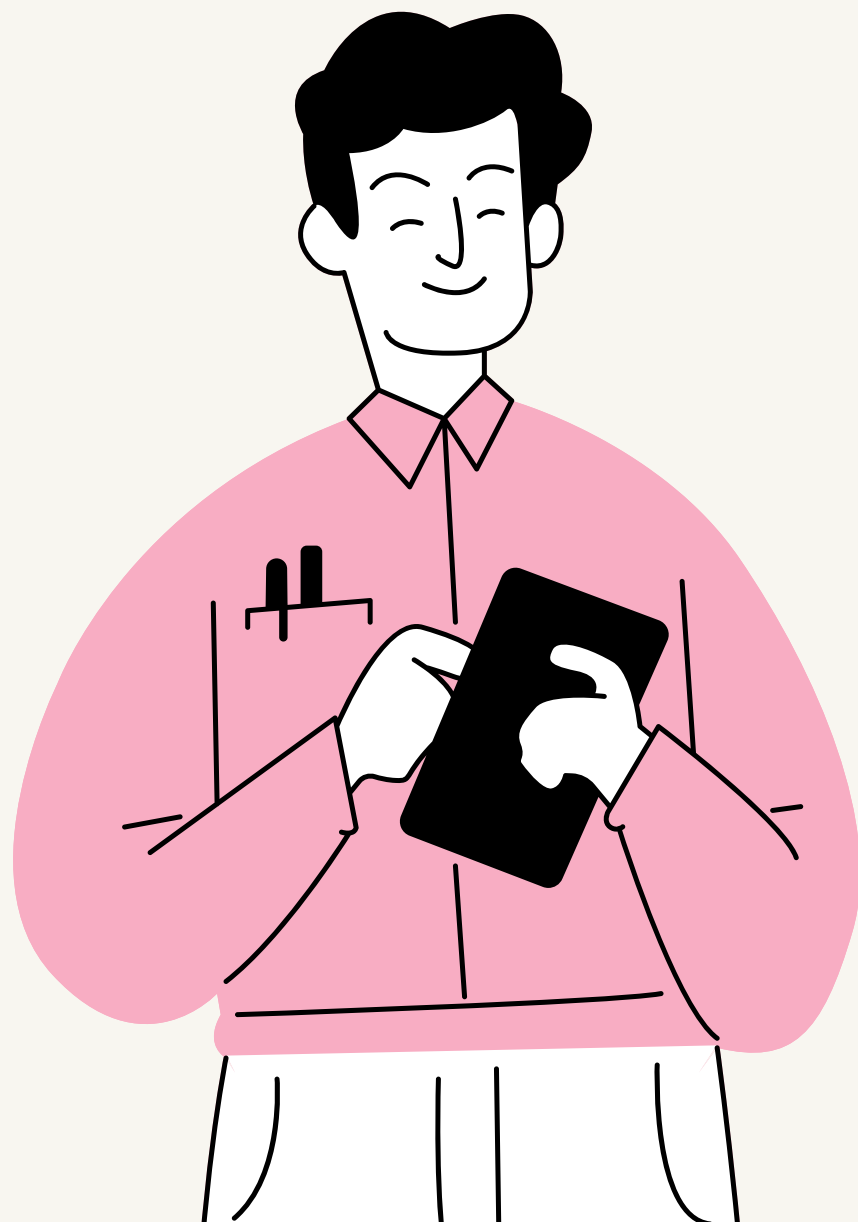
- หา "จุดเปลี่ยน" ของเรื่อง (เช่น เหตุการณ์ที่ทำให้ล้ม หรือ ลุกขึ้นสู้)
- อ่าน "น้ำเสียง" (เขาเล่าด้วยความภูมิใจ เสียใจ หรือ ตลก ขบขัน)
- แยกแยะ "ข้อเท็จจริง" vs "ข้อคิดเห็น"

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์ผู้เขียน (เขาเรียนรู้อะไร)

คำถามช่วยคิด

"อะไรคือเหตุการณ์ที่แย่ที่สุด/ดีที่สุดที่เกิดขึ้น
กับเขา"

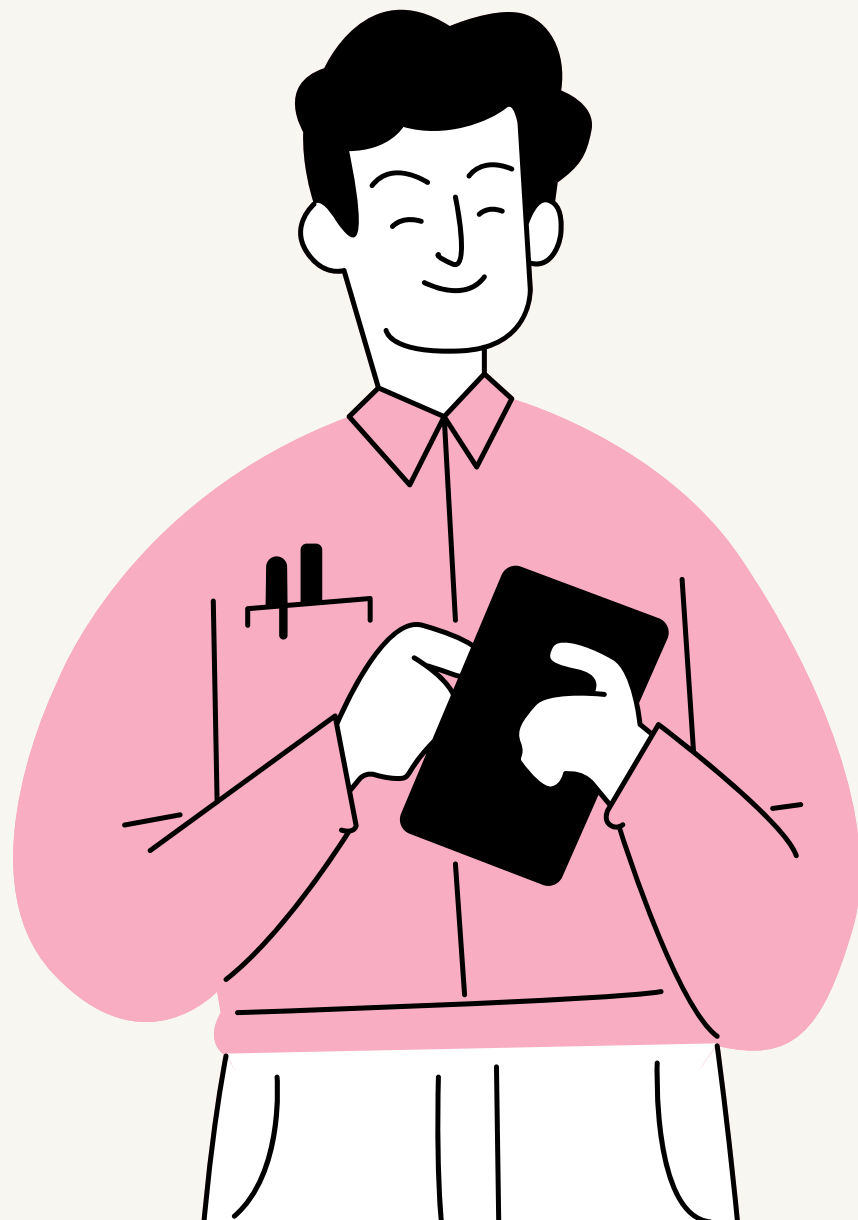

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์ผู้เขียน (เขาเรียนรู้อะไร)

เทคนิคการค้นหา

อ่าน “น้ำเสียง” (Tone) ผู้เขียนเล่าด้วยความรู้สึกใด
โกรธ, เสียใจ, ภูมิใจ, หรือสำนึกรู้ น้ำเสียงเหล่านี้บอกเรา
ว่าเขา มองประสบการณ์นั้นอย่างไร

คำถามช่วยคิด “**ผู้เขียนรู้สึกอย่างไรกับสิ่งที่เขาเล่า**”

ตัวอย่าง ขั้นที่ 1 วิเคราะห์ผู้เขียน (เขาเรียนรู้อะไร)

บทสัมภาษณ์ "กราฟิกดีไซน์เนอร์กลับบ้านไปเปิดร้านกาแฟ... แต่เจ๊ง"
ข้อเท็จจริง

"ลาออกจากงานในกรุงเทพฯ"

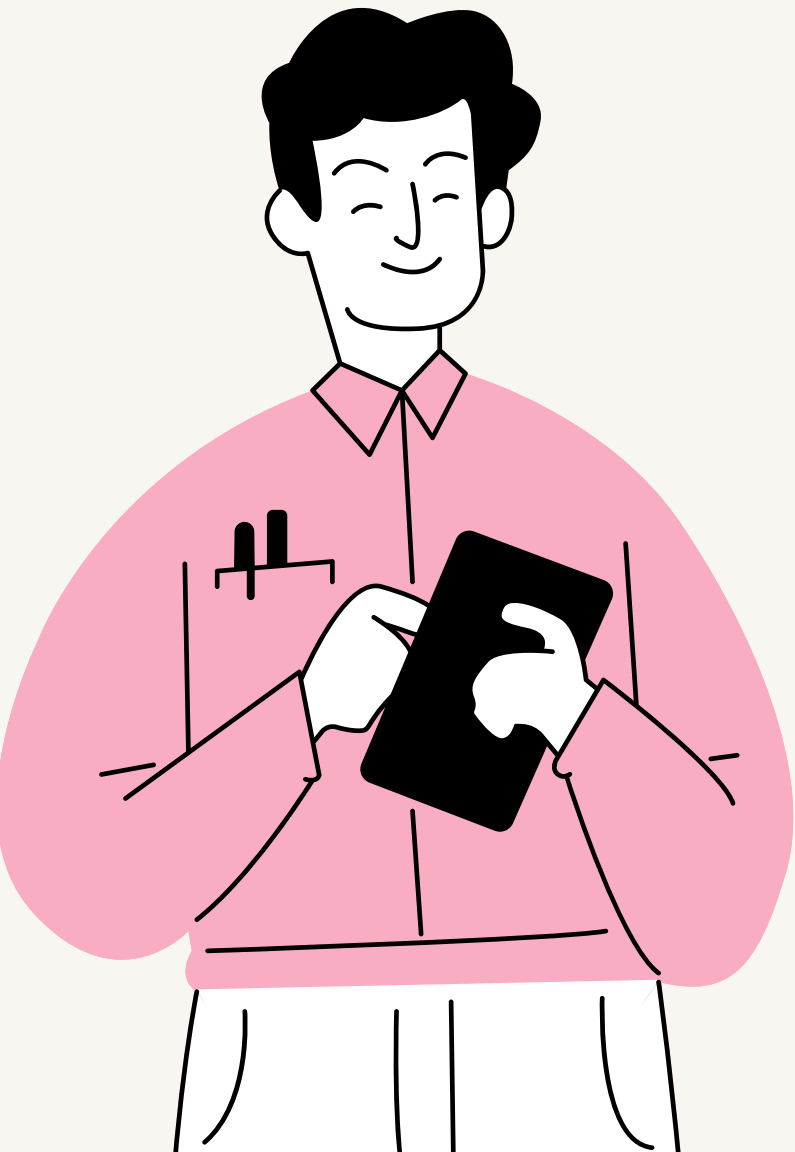
"ร้านขาดทุน 6 เดือนติด"

"ตัดสินใจปิดร้าน"

การสะท้อนคิด (สิ่งที่เขาเรียนรู้)

"เพิ่งรู้ว่า **Passion (ความฝัน)** อย่างเดียวมันไม่พอ มันต้องมี
Business (ธุรกิจ) ด้วย"

"เรียนรู้ว่า การยอมรับความล้มเหลวไม่ใช่เรื่องน่าอาย แต่มัน
คือการซื่อสัตย์กับตัวเอง"

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ผู้อ่าน

หัวข้อ ผู้อ่าน (ตัวเรา) เรียนรู้อะไร

- ไม่ใช้การ “สรุปเรื่อง” (เช่น “เรื่องนี้เกี่ยวกับคนเปิดร้านกาแฟ”)
- แต่คือการ “สกัดปัญญา” ที่เราได้

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ผู้อ่าน

ถามตัวเองว่า

- เรื่องนี้ให้ “มุมมองใหม่” อะไรกับเรา
- เราได้ “ข้อคิด” หรือ “คำเตือน” อะไร
- เราได้ “แรงบันดาลใจ” อะไรจากเขา

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ผู้อ่าน

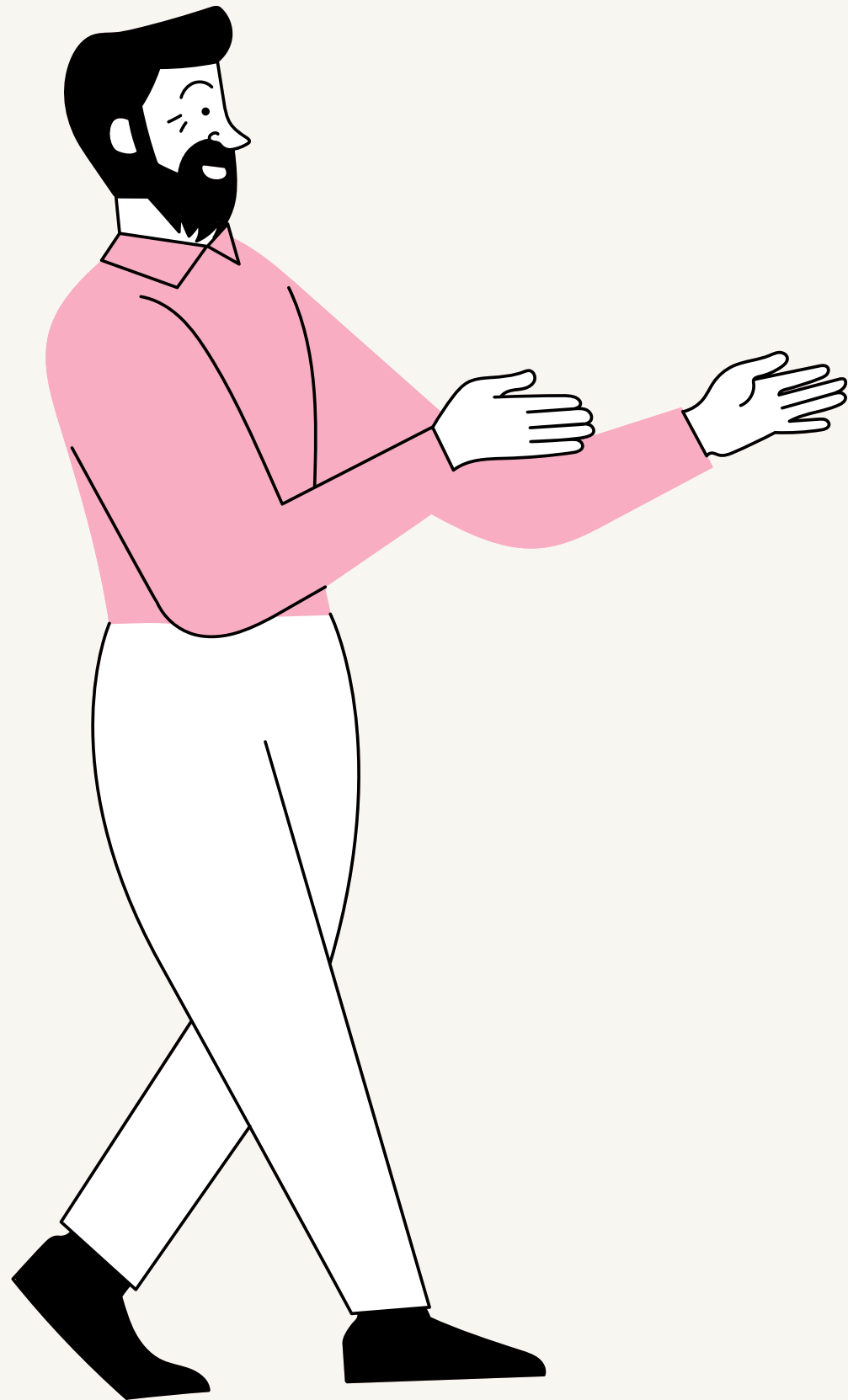
ตัวอย่าง บทสัมภาษณ์ “ร้านกาแฟที่เจ๋ง” (ต่อ)

สิ่งที่เรา (ผู้อ่าน) เรียนรู้

- “ได้เรียนรู้ว่า การตัดสินใจทางอารมณ์ (เช่น อยากกลับบ้าน) โดยไม่มีข้อมูล (เช่น ไม่รู้จักตลาด) เป็นความเสี่ยงสูงมาก”
- “ได้เรียนรู้ (ชื่นชม) ความกล้าหาญในการยอมรับความจริง แม้ว่าเขาจะล้มเหลว แต่เขาก็กล้าที่จะเล่ามัน”
- “ได้บทเรียนว่า ไม่ว่าจะทำงานอะไร การวางแผนเป็นสิ่งสำคัญที่สุด”

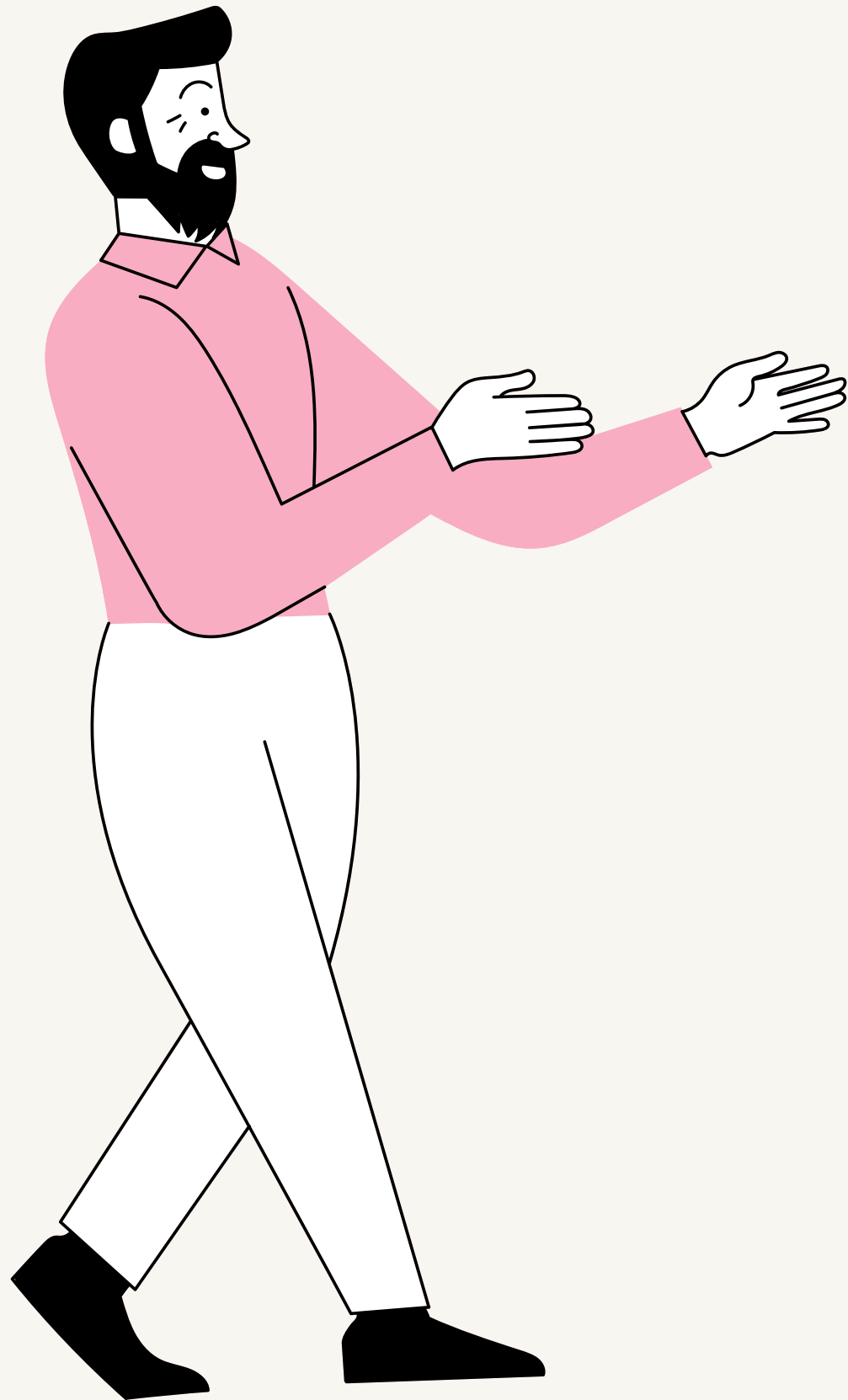
ขั้นที่ 3 เชื่อมโยงสู่โลก

ประสบการณ์นี้เชื่อมโยงกับชีวิต/สังคมอย่างไร

คือการดึงเรื่องเล่า "ส่วนตัว" ของเขา
มาเชื่อมกับ "โลก" ของเรา

ขั้นที่ 3 เชื่อมโยงสู่โลก

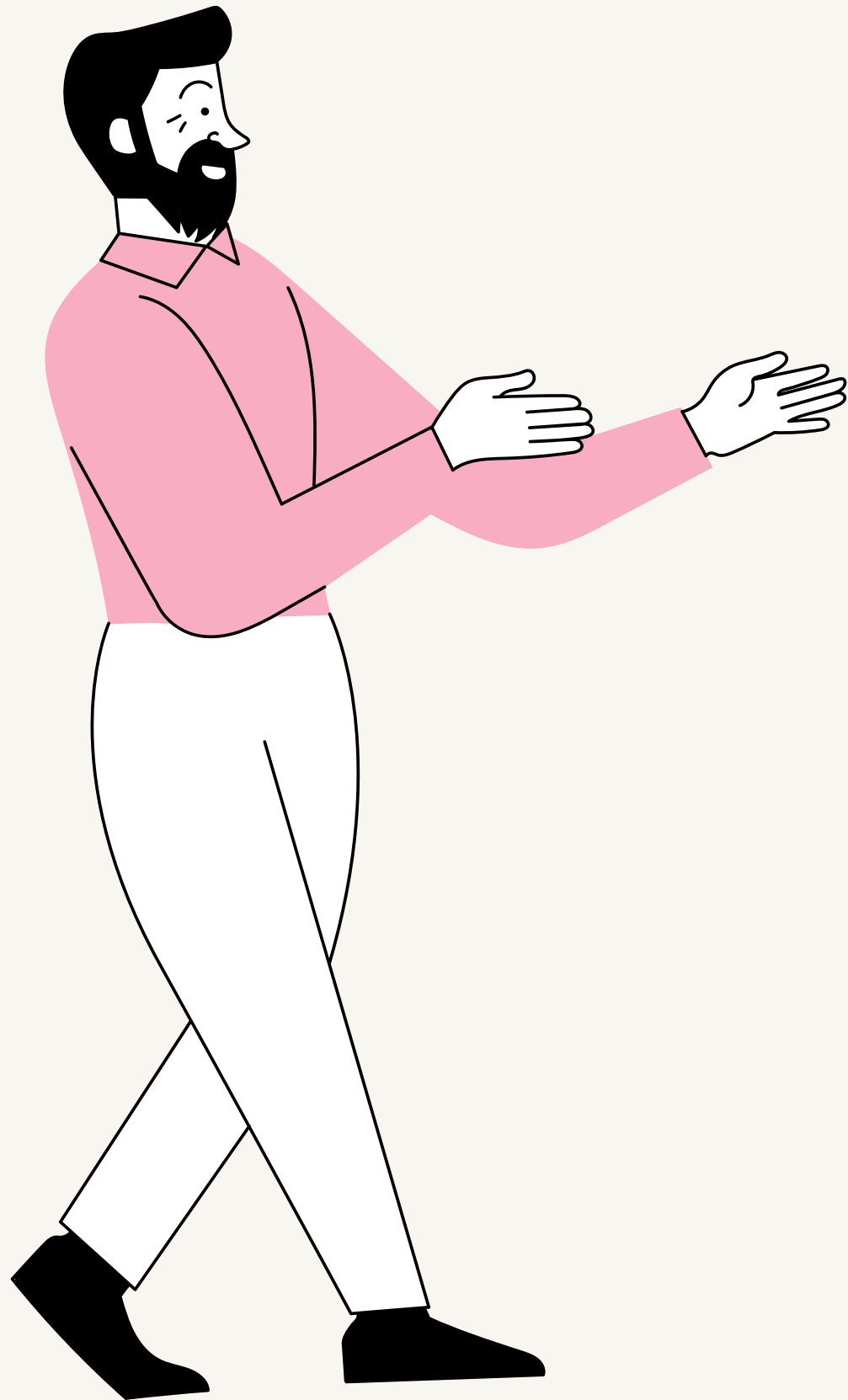
1. เชื่อมโยงกับตนเอง

เรื่องนี้เหมือน/ต่างจากชีวิตเราอย่างไร
มันเตือนสติ หรือให้กำลังใจอะไรเรา "โดยตรง"

2. เชื่อมโยงกับสังคม

เรื่องนี้สะท้อน "ปัญหา" "เทรนด์" หรือ "ค่านิยม"
อะไรในสังคม

ขั้นที่ 3 เชื่อมโยงสู่โลก

ตัวอย่าง บทสัมภาษณ์ “ร้านกาแฟที่เจ๋ง” (ต่อ)

เชื่อมโยงตนเอง

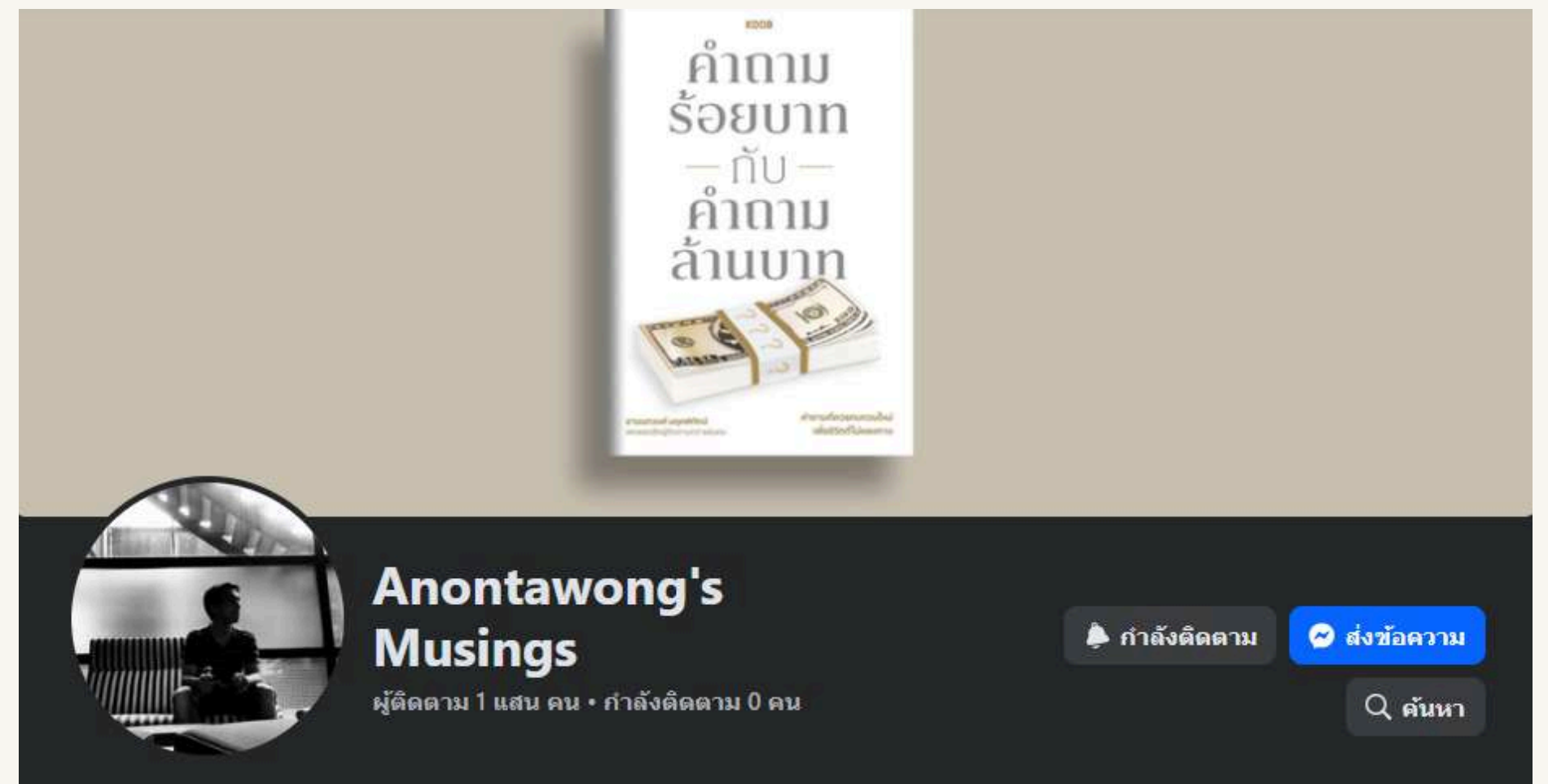
- “ฉันกำลังลังเลว่าจะเรียนต่อ หรือกลับไปทำงานที่บ้าน เรื่องนี้เตือนให้ฉันต้องกลับไป ‘ทำการบ้าน’ วิจัยตลาดที่บ้านให้ดีกว่าก่อน ไม่ใช่แค่ ‘คิดว่าอยากทำ’”

เชื่อมโยงสังคม

- “เรื่องนี้สะท้อนปรากฏการณ์ ‘คนรุ่นใหม่ย้ายถิ่นกลับบ้านเกิด’ ที่หลายคนฝันถึง ‘Slow Life’ แต่ลืมไปว่าโลกธุรกิจมันไม่ Slow ตามไปด้วย”
- “สะท้อนค่านิยมที่สังคมให้ค่ากับ ‘ความฝัน’ แต่บางครั้งก็ลืม ‘ความจริง’ ของการแข่งขัน”

อานนทวงศ์ มฤคพิทักษ์

เกณฑ์การประเมิน (Criteria)	4 ดีเลิศ (Exemplary)	3 ดี (Proficient)	2 พอใช้ (Developing)	1 ต้องปรับปรุง (Beginning)
1. การวิเคราะห์ตัวบท	วิเคราะห์ข้อโต้แย้งหลักและกลวิธีการเขียน4 ได้อย่างเฉียบคมและแม่นยำ ระบุได้ทั้งสิ่งที่ “ปรากฏ” และนัยที่ “แฝงเร้น” ในตัวบท อ้างอิงหลักฐานสนับสนุนได้อย่างชัดเจนและเป็นระบบ	วิเคราะห์ข้อโต้แย้งหลักและกลวิธีการเขียนได้ถูกต้อง ชัดเจน สามารถอธิบายได้ว่าผู้เขียนใช้กลวิธีใด แต่การตีความอาจยังไม่ลึกซึ้งถึงนัยที่แฝงเร้นทั้งหมด	วิเคราะห์ข้อโต้แย้งหลักได้ แต่ยังสับสน หรืออธิบายกลวิธีการเขียนได้เพียงผิวเผิน (เช่น บอกว่าเล่าเรื่องส่วนตัว แต่ไม่บอกว่าเพื่ออะไร)	ไม่สามารถจับข้อโต้แย้งหลักได้ หรือสรุปเนื้อหา มาส่งโดยไม่มีการวิเคราะห์ (Non-reflective description)
2. การสังเคราะห์การเรียนรู้	สังเคราะห์ “การเรียนรู้” ของผู้เขียน ได้อย่างลึกซึ้ง แสดงให้เห็นการตกผลึกทางความคิดที่ผู้เขียนได้รับ (เช่น การเปลี่ยนจาก “ความรู้” ไปสู่ “สติและความกล้า”)	สังเคราะห์บทเรียนของผู้เขียนได้ถูกต้องตามเนื้อหา แต่ยังไม่สามารถอธิบายกระบวนการไตร่ตรองที่ซับซ้อนของผู้เขียนได้	สรุปสิ่งที่ผู้เขียนพูดในตอนท้าย 2 ได้ แต่ไม่สามารถสังเคราะห์ให้เห็นว่าเป็น “บทเรียน” ที่ผู้เขียนได้รับจากการไตร่ตรองอย่างไร	สรุปเนื้อหาผิด หรือไม่ตอบคำถามนี้

เกณฑ์การประเมิน (Criteria)	4 ดีเลิศ (Exemplary)	3 ดี (Proficient)	2 พอใช้ (Developing)	1 ต้องปรับปรุง (Beginning)
3. การสะท้อนคิดเชื่อมโยงตนเอง	แสดงการไตร่ตรองตนเอง อย่างลึกซึ้ง (Depth) และกล้าหาญในการวิจารณ์ตนเอง (Self-criticism) กล้าตั้งคำถามต่ออคติหรือพฤติกรรมของตนเอง เชื่อมโยงกับประเด็น "สติและความกล้า" 2 ได้อย่างเป็นรูปธรรม	มีการเชื่อมโยงกับประสบการณ์ตนเอง อธิบายได้ว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับผู้เขียน แต่การไตร่ตรองยังอยู่ในระดับที่ปลอดภัย ไม่ท้าทายความคิดเดิมของตนเองมากนัก	การเชื่อมโยงเป็นไปอย่างผิวเผิน (Superficial) 3 หรือเล่าเรื่องส่วนตัวที่ไม่เชื่อมโยงกับประเด็นหลักของบทความ	หลีกเลี่ยงการตอบคำถามเกี่ยวกับตนเอง หรือตอบอย่างกว้างๆ จนไม่สามารถประเมินการไตร่ตรองได้
4. การวิพากษ์เชิงสังคม (Social Critique)	ประยุกต์ใช้แนวคิดหลัก (เช่น การขาดแคลน Social Safety Net) จากบทอ่านไปวิเคราะห์ปรากฏการณ์ทางสังคมอื่นได้อย่างเฉียบคม แสดงให้เห็น "ตรรกะเชิงสาเหตุและผลกระทบ" (Causal chain) ที่เชื่อมโยงโครงสร้างสังคมกับพฤติกรรมปัจเจกชน	สามารถยกตัวอย่างปรากฏการณ์ทางสังคมได้ถูกต้อง และเชื่อมโยงกับแนวคิด "การขายอนาคต" 2 ได้ แต่การวิเคราะห์ยังไม่ลุ่มลึกเท่าที่ควร	ยกตัวอย่างได้ แต่ไม่สามารถวิเคราะห์หรือเชื่อมโยงกลับมายังข้อวิพากษ์หลักของบทอ่านได้	ไม่สามารถยกตัวอย่างหรือยกตัวอย่างที่ไม่เกี่ยวข้อง